

Autor bestselleru *Dokonalý zabiják*

ZABIJÁKOVÁ HRA

Ward Larsen

ZABIJÁKOVÁ HRA

Ward Larsen

2017

Copyright © 2014 by Ward Larsen
Translation © 2017 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ASSASSIN'S GAME,
vydaného nakladatelstvím A Forge Book, New York 2014,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-243-9

Věnováno Bobovi a Pat Gussinovým

PODĚKOVÁNÍ

Můj nejupřímnější dík patří všem, kdo pomohli uvést tento příběh do života. Děkuji svému redaktorovi Bobu Gleasonovi za podporu a povzbuzení. Kellymu Quinnovi a všem v Tor/Forge – nikdo není lepší. V počátečních fázích mi podali pomocnou ruku Deb Stowellová a Kevin Kremer – vaše přispění bylo nezastupitelné. Jen těžko bych hledal pilnější a zasvěcenější agentku, než je Susan Gleasonová.

A konečně děkuji své rodině za mnohaletou trpělivost a podporu.

PROLOG

Od ukradeného osla nemůžete čekat zázraky.

Janiv Stein se blížil k hřebeni pahorku a díval se, jak se zvíře pomalu skládá k zemi. Potýkalo se s půldruhým metrákem zbraní, munice a trhavin a začaly se mu podlamovat nohy. A když chybělo posledních padesát metrů, udělalo to, co osli dělají, když dosáhnou hranice svých sil – sedlo si na zadek a ztuhlo, nehybné jako socha. Stein tahal za postroj, snažil se osla přimět ke kroku, ale zrovna tak mohl tahat za kmen vzrostlého dubu. Léta výcviku u izraelských zvláštních sil ho připravila na řadu nejrůznějších situací, ale zařadit do osnov osla odmítajícího poslušnost nikoho nenapadlo.

Nechal zvíře být a plahočil se k hřebeni, podrážky šoupaty po uvolněných kamenech a písku. Dal signál zvednutou paží a z temnoty se vynořili ostatní, tři zřetelné siluety ozářené půlměsícem vysoko na noční obloze. Paličatý osel byl jen poslední z řady problémů, které jejich misi postihly. Hned na počátku přistálo izraelské vojenské letadlo v Turkmenistánu s desetihodinovým zpožděním, způsobeným technickou závadou ne na jednom, ale hned dvou motorech. Kvůli zpoždění propásli slíbené dopravní prostředky – dva džípy, které

obstaral předsunutý tým a jimiž se měli přesunout z Ašchabadu k íránským hranicím. Proto byli nuceni vyjednat nákup staré otlučené dodávky od arménského prodejce ojetých motorových vozidel – další nedostatek výcvikových kurzů.

Pak přišla nejvážnější překážka: před třemi dny si jejich nejlepší odstřelovač zlomil kotník, když prozkoumával úsek silnice splavený vodou. Jedinou možností bylo odeslat ho v doprovodu zdravotníka zpátky k turkmenské hranici vzdálené sto šedesát kilometrů. Oddíl tak ztratil dva muže a třetinu palebné síly. I ostatní samozřejmě uměli dobře střílet – a také budou –, ale pečlivě nacvičený plán si vyžádal podstatné úpravy. Ztráta také znamenala, že zbylí čtyři museli nést mnohem těžší náklad. Proto ten ukradený osel. Nyní je od místa, kde pronikli do Íránu, dělilo pět dní a šest set padesát kilometrů a byli hodně unavení. Poslední tři noci šli pěšky, čtrnáctihodinové pochodové etapy proložené za denního světla odpočinkem v úkrytu mezi pískovcovými skalisky. Navzdory všem těžkostem však stáli blízko úspěchu.

Nehybný vzduch sladce voněl, a když už slunce přestalo spalovat zemi ohnivými paprsky, i poušť jim připadala snesitelná. Stein se připojil ke svému týmu. Dva muži na křídlech už čekali, předsunutá hlídka přišla jako poslední. Všichni měli na sobě tmavá roucha a sandály. Vousy pěstované několik měsíců měli dlouhé a neupravené. Jako skupina splynula čtveřice narušitelů s prostředím tak dobře, jak jen čtyři muži v této části světa mohli. Seskupili se do kroužku a Stein se jim pokoušel podívat do očí. Nepodařilo se mu to, protože všichni neustále tékali pohledem kolem sebe. Pozorní a připravení.

„Co teď?“ zeptal se zástupce velitele Dani, aniž spustil zrak z obzoru.

Stein se zadíval na světélkující displej navigace GPS. „Pořád nám zbývá pět kilometrů. Neexistuje šance, že bychom naložili veškeré vybavení a dostali se na místo před úsvitem.“

Stál pod hvězdnou oblohou bez jediného mráčku a odhadoval terén před sebou. Od vrcholu pahorku je dělilo padesát metrů a za ním se rozprostíralo dno vyschlého jezera, tvrdé a hladké jako kulečnickový stůl, které vystřídalo kamenité vyvýšeniny a neposkytne jim téměř žádné krytí.

„Tak jdeme,“ plácl Stein Daniho hřbetem ruky do neprůstředné vesty. „Možná to uvidíme.“

Velitel vedl svého zástupce k hřebeni. Zbylí dva vojáci zůstali bez protestů u výstroje. Písečný pahorek, který byl nad síly ukradeného osla, představoval nejvyšší terénní bod široko daleko, a jak se oba komandos blížili k jeho vrcholku, přikrčili se, aby je nepřítel nespatriil. Předávali si dalekohled pro noční vidění a prohlíželi si ostrůvek tlumeného světla, jenž jako by se vznášel v povětrí.

„Tamhle je to,“ poznamenal Stein. „Osvětlené jako nějaký zatracený lunapark.“ Předal dalekohled podřízenému.

Dani se podíval a řekl: „Zdá se, že pořádají večírek. Počítali jsme s osmi strážnými. Pokud tam dnes v noci mají nějakou zvláštní sešlost s potentáty, může proti nám stát čtyřnásobná síla.“

„Děláš si zbytečně velké starosti, Dani. Skutečnost, že tam mají večírek, jenom potvrzuje správnost našich zpravodajských informací. Určitě tam je. A co je ještě lepší, všichni budou nejspíš opilí.“

Dani se na Steina tvrdě zadíval. „A ty jsi zase nebezpečně lehkomyšlný. Musíme to zvládnout před svítáním.“

„Máš konkrétní nápad?“

„Pořádají večírek. Třeba by se nám povedlo nachytat ho

venku, až si půjde zakouřit. Navrhují, abychom se rozdělili. Mayer a já si pospíšíme napřed a vezmeme si jen SR-pěta-dvacítku.“ Dani měl na mysli velkou odstřelovačskou pušku. „Ty a Goldman vezmete útočné vybavení pro případ, že bychom se nedostali k výstřelu. A v případě potřeby zaútočíme později.“

„Postupovat místnost od místnosti za denního světla?“ Stein pochybovačně potřásl hlavou. Naplánovali útok před úsvitem, což je nejpříhodnější doba pro přepad obytného objektu, ale nejnovější logistický problém tuto možnost vyloučil.

Následovalo dlouhé ticho, které mezi oběma zkušenými válečníky zocelenými v mnoha bitvách vydalo za podrobnou debatu. Noc jako by všechny zvuky zesilovala, bzučení hmyzu a vzdálené šakalí vytí. Stein se chystal promluvit, když Dani náhle zvedl ruku. Oba muži ztuhli.

Po nekonečných deseti vteřinách se Dani zeptal: „Slyšels něco?“

Stein zavrtěl hlavou – neslyšel.

Dani s povzdechem pokrčil rameny. „Navrhují, abychom se rozdělili. Ale rozhodnutí je na tobě, Janive.“

Na světě žilo jen málo lidí, jimž Janiv Stein naslouchal, a Dani patřil mezi ně. „No dobře. Uděláme to po tvém. Akorát se sakra modleme, aby tam byl.“

Oba muži opustili pozorovatelnu a Stein tlumočil své rozhodnutí Goldmanovi a Mayerovi. Podřízení ho přijali bez jediné připomínky. Sundali z osla náklad, ale tvrdohlavé zvíře zůstalo sedět na zadku a nejevilo ochotu vstát. Všichni čtyři si začali rozdělovat výstroj a Dani tiše oslovil Steina: „Jak se odsud dostaneme, až bude po všem, Janive?“

Nedostatek dopravních prostředků představoval trvalý

problém, ale nyní měl velitel odpověď: „U objektu bude určitě spousta vozidel. Jedno si vybereme. Třeba něco luxusního, jako je...“ Zarazil se, když Dani podruhé varovně zvedl ruku.

Tentokrát to slyšeli oba, téměř neznatelné cvaknutí. Kov o kov.

A pak se na zemi rozpoutalo peklo.

Doktor Ibrahim Hamedi hleděl do tiché noci a napíнал uši, zda zachytí další zvuky. Nic neslyšel, jako ostatně po celých uplynulých dvacet minut.

Stál uprostřed rozlehlého dlážděného nádvoří, vedle něhož se matně třpytila hladina plaveckého bazénu velkého jako tenisový kurt. Kolem dokola se zelenaly svěží stromy a keře, které tvořily ostrý kontrast k pouštní pustině za obvodovou zdí. Docela symbolické, pomyslel si, rozmařilost reprezentující, jak jsou častí návštěvníci tohoto místa odtrženi od své vlasti. Palác – chlapce, který vyrůstal ve špíně jižního předměstí Teheránu, jiný název nenapadl – se nacházel třicet kilometrů od hlavního zařízení v Qomu. Techničtí pracovníci projektu sem získali přístup jen vzácně. Hamadi věděl, že přepychový komplex je vyhrazený návštěvám hodnostářů, příslušníků náboženské a politické elity, kteří přicházeli obdivovat vynikající technické výsledky, jichž Írán dosáhl, anebo si stěžovat na miliardy petrodolarů proudících do díry v zemi. V posledních měsících sem Hamedi zavítal dvakrát, jednou na audienci u samotného prezidenta a dnes na pozvání Rady strážců, aby promluvil ke skupině znepokojených zákonodárců. Když splnil úkol, nechal poslance, aby v klidu odhodili masku, poklábosili si a něco vypili – jak to tihle lidé dělají, když se zbaví přísného dohledu mulů.

Hamedi naklonil hlavu na stranu a dál naslouchal. Vzdá-

lené praskavé zvuky, které narušily noční ticho, dávno umlkly. Rámus trval dobrých deset minut a ran v posledních vteřinách rychle ubývalo, až je nakonec pohltila lhostejná poušť. Nastalý klid jako by se odrážel ozvěnou, i když o konečném výsledku nebylo nejmenších pochyb. Přesto Hamedi zavřel oči a napíнал sluch. Slyšel koncert cikád a jemné ševlení větru v listoví palem, které byly pravděpodobně dovezeny z Afriky nebo Indočíny. Potom oči otevřel, když za sebou uslyšel jiný zvuk, nepatřičný ještě víc než tropická zahrada, která ho obklopovala. Cinkot ledových kostek v prázdné sklenici.

„Myslím, že už nás nebudou rušit,“ prohodil Farzad Behrouz.

Hamedi se neotočil, raději si jen představoval svrastělý obličej muže, který vedl aparát íránské státní bezpečnosti. Už dávno dospěl k závěru, že muži ve význačných pozicích byli vytesáni z některého ze dvou možných bloků. Buď byli impozantní a krásní, nebo připomínali výstřední karikaturu – muži, kteří s největší pravděpodobností prožili kruté dětství, a proto vůči životním zkouškám otupěli. Behrouz rozhodně patřil do druhé skupiny. Byl malý a bledý, krátké nohy nesly oboupohlavní trup. Mezi očima posazenýma příliš blízko u sebe trčel úzký nos, po stranách obklopený propadlými tvářemi s jizvičkami po neštovicích. V této chvíli si Hamedi představoval obličej v masce krutého uspokojení. Kdyby bylo možné přinutit trolla k úsměvu, výsledkem by byl výraz Farzada Behrouze.

„Musíte oplývat sebedůvěrou, když jste se ocitl tak blízko akce,“ konstatoval Hamedi. V nastalém krátkém tichu si uvědomil svou chybu – ta slova mohla naznačovat zbabělost. „Vaše zpravodajské zdroje opět prokázaly svou spolehlivost,“ dodal spěšně.

„Mossad už není, co býval,“ odvětil Behrouz.

„To zajisté není. Ale vlastně nikdy nebyl tak dobrý, jak si celý svět myslel. Jestli vás zajímá můj názor, Mossad je spíš legenda než skutečnost. Přes všechny své chyby a nedostatky jsou Židé výborní vypravěči.“

Hamedi vycítil, že Behrouz za ním znehybněl, těsně mimo jeho zorné pole, což oběma vyhovovalo. Ve sklenici znovu zacinkal led.

„Naši hosté z Teheránu se ptají, kam jste se vytratil. Po vaší poučné přednášce vám chtějí položit řadu otázek o projektu.“

„Jako vždycky,“ opáčil Hamedi výsměšně.

„Ano, ano, já je také nesnáším. Přesto mají své nezastupitelné místo. Ani jeden z nás nemůže dělat svou práci bez dostatečného financování.“

Hamedi mlčel.

„My se od sebe zase tak moc nelišíme, profesore. Oba jsme dosáhli vynikajících úspěchů, každý ve svém oboru jsme vystoupali až na vrchol.“

Hamedi by v žádném případě nesrovnával svou práci s profesí gangstera, který stál za ním. Behrouz vyšplhal po vojenském hodnostním žebříčku pomocí neskrývaných sklonů k brutalitě a sadismu, což jsou vlastnosti, které najdou uplatnění leda tak na bitevním poli. Po dvaceti letech násilí a zbavený posledních zbytků lidskosti nastoupil k tajné policii. Na druhé straně Hamedi vynikal na akademické půdě, zejména v matematice a přírodních vědách. Studoval na několika univerzitách a věnoval se výzkumu jak doma, tak v zahraničí. *Můj intelekt lidé uznávají, kdežto tvé pěsti se bojí*, pomyslel si. *Nemůžeme si být podobní méně*. Nahlas však řekl: „Toto je druhý letošní úklad o můj život.“

„A druhý nezdar.“

„Myslíte, že to vzdají?“

Behrouz si povzdechl. „To je ta potíží se Židy. Nevzdávají se nikdy.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hamedi. „Proto s nimi musíme bojovat na všech frontách.“

„Právě. Dozvěděl jsem se, že vaše práce začíná nést ovoce. To je vaše štěstí. Jakmile nám dáte nejničivější zbraň, neumím si představit, že by vám ještě něco hrozilo. Rok, doktore Hamedi, možná dva, a nebudete potřebovat tak silnou ochranu. Kdo ví, třeba mě už nikdy neuvidíte.“

Hamedi se k ohavnému muži konečně otočil a chabě se usmál.

Behrouzovi zazvonil mobil, ozval se veselým trylkem, a Hamedi se díval, jak přebírá hovor. Šéf bezpečnosti se představil a pak už jenom poslouchal, nepřístupný výraz vpadlé tváře neprozrazoval vůbec nic. Přerušil spojení a řekl: „Hotovo. Byli tam čtyři komandos. Všichni jsou mrtví.“

„Čtyři,“ poznamenal Hamedi.

„Čekali jste jich víc? Celý pluk?“

„Pro Izrael jsem nejhorší noční můra. Myslím, že bych si zasloužil i pluk. Utrpěli jsme nějaké ztráty?“

„Ano.“ Behrouz vůbec poprvé znejistěl. „Čtyřiaadvacet mrtvých, osmnáct zraněných.“

Hamedi ztuhl a pak se otočil zpátky k poušti. Nějakou dobu oba muži mlčeli. Ostatně co se k tomu dalo říct? Behrouz měl k dispozici nejzkušenější, nejlépe vycvičené iránské vojáky. Věděli přesně, kde a kdy mají čekat. A přesto utrpěli ztráty v poměru deset ku jedné.

„Jak to bude prezentováno?“ chtěl vědět Hamedi.

„Musíte se ptát? Zítřejší zprávy budou oslavovat velké vítězství nad izraelskými zabijáky. Jak k tomu konkrétně došlo? To nebude nikoho zajímat.“

Z domu se ozval smích, který narušil poklid pouštní noci.
„Pojďte,“ vyzval Behrouz vědce. „Měli bychom se vrátit.
O vaše zkušenosti je obrovský zájem.“

„Ano,“ souhlasil Hamedi. „Jako vždycky.“

Oba muži vešli do domu, každý pohroužený v soukromých myšlenkách.

Ani jeden z nich v té chvíli nemohl vědět, že překažený útok v žádném případě neznamenal konec. Právě naopak. Nejnovější izraelské selhání brzy vyvolá reakci nejvyšších míst v Tel Avivu – rozhodnutí, že je třeba k věci přistupovat z úplně jiného úhlu. Úder z 25. září, který ztroskotal osm kilometrů před cílem, nebude poslední.

A nebude ani nejúspěšnější.

JEDNA

O TŘI DNY POZDĚJI

Anton Bloch krácel rychle po ulici Krále Jiřího a nakláněl se proti silnému větru, který se ráno zvedl. Ve většině oblastí světa přináší podzimní vítr změnu. Studené fronty, které sundají listí ze stromů, a ocelově šedá obloha donutí lidi vytáhnout ze šatníků zimní oblečení páchnoucí po kuličkách proti molům. V Tel Avivu však poslední zářijový pátek nedokázal nic než zvířit prach po dalším parném létě.

Kdyby si Bloch vyšel na procházku před rokem, situace by byla úplně jiná. Těsně za ním by jely dvě opancéřované limuzíny a každá ulice na jeho trase by byla předem zkontrolována a monitorována. A i teď, dlouho poté, co opustil úřad, ho doprovázeli dva tělesní strážci. Dnes však ne. Neobvyklá žádost dorazila toho dne ráno, rukou psaný vzkaz, který mu doručil pobočník jeho nástupce: *9:15, Meirova zahrada. Přijďte sám.* A tak poprvé, kam nedávná paměť sahá, krácel Bloch po veřejné ulici sám. Cítil se podivně svobodný. Kdyby byl větší pesimista, mohl si za každým rohem představovat arabského atentátníka. Jenomže ten, kdo někdy působil jako ředitel Mossadu, by jako pesimista nemohl existovat.

Bloch obešel nároží a vydal se vlevo ke vstupu do zahrady. Spatřil známý obličej, přesněji řečeno známou siluetu. Z parku se vynořil mohutný muž s vojenským sestřihem a pozdravil ho. Na sobě měl oblek a kravatu, levný materiál, ale pěkně nažehlený, sako o dvě čísla menší anebo upravené tak, aby zvýrazňovalo svalnaté paže a ramena. Bloch se domníval, že správná je druhá možnost.

„Dobrý den, pane.“

Když Bloch ten hlas uslyšel, vzpomněl si na křestní jméno. „Zdravím, Amosi.“

Zjevně si vzpomněl správně, neboť Amos vykouzil úsměv, který kontrastoval s jeho zastrašujícím vzhledem. Pak promluvil se zaťatými zuby. „Ředitel vás očekává, pane. Jděte rovně a pak první stezkou doprava.“

Bloch poslechl.

Úřadujícího ředitele Mossadu našel, jak krmí obézní veverku burskými oříšky. Kdyby ty veverky byly lidmi, pak by nejspíše vypadaly jako Raymond Nurin. Byl průměrně vysoký a průměrně urostlý, měl řídnoucí vlasy, ale ne pleš, stříbrné nitky na spáncích odpovídaly věku něco přes padesát. Rysy tváře nebyly ničím pozoruhodné, obličej postrádal zahnutý nos, pronikavé oči, prostě jakýkoliv charakteristický znak. Oblečení odpovídalo nositeli: ani laciné, ani drahé, ani jasně zbarvené, ani mdlé. Raymond Nurin byl muž, kterého vám představí na večírku, a vy za deset minut nevíte, jak se jmenuje. Pro prodejce pojistek nebo herce velký nedostatek. Pro náčelníka špiónů? Nurinův vzhled ztělesňoval model dokonalosti.

Nurin převzal vedení Mossadu po Blochově vynuceném odchodu. Po předání funkce se několikrát setkali, aby si promluvili o probíhajících operacích a zajistili hladký přechod

organizace pod nové velení. Bloch svého nástupce sotva znal a moc od něho neočekával. Nurin ho však překvapil intelektem, který usvědčoval totálně průměrný vzhled ze lži. Po oněch několika schůzkách veškeré vzájemné kontakty ustaly. V důsledku toho neměl Bloch ponětí, jakou říši si jeho následovník vybudoval. A už vůbec netušil, co po něm dnes může chtít.

„Dobrý den, Antone.“

„Dobrý, Raymonde.“

Oba muži si zdvořile potřásli rukou.

„Děkuji, že jste přišel,“ řekl Nurin. „Omlouvám se, že jsem vás pozval tak narychlo, ale mohu vás ujistit, že jsem k tomu měl pádný důvod.“

Bloch mlčel. Lhostejně se rozhlížel po parku a nikoho jiného neviděl. Ani jedna vdova s nákupní taškou, ani jedna matka v přiléhavém oděvu klusem tlačící kočárek. Bývalý ředitel nestrávil v terénu mnoho času, ale dost na to, aby poznal sterilní perimetr sahající nejméně dvě stě metrů daleko. Dokonce i tělesní strážci – a musela jich tu být celá armáda – se drželi z dohledu. Nikoliv poprvé se jeho mínění o Nurinovi mírně změnilo, a jako pokaždé k lepšímu.

Nurin zahodil sáček s buráky do odpadkového koše a vyrazil po uvalcované šterkové stezce. Bloch s ním držel krok.

„Jak se vám líbí funkce?“ zeptal se Bloch.

„Tuhle otázku bych čekal od kohokoliv jiného.“

Bloch si dovolil vzácný úsměv.

„Povězte mi, žádal jste někdy svého předchůdce o radu?“ chtěl vědět Nurin.

„Proto jsem tady? Kvůli radě?“

„Samozřejmě ne. To by implikovalo, že nejsem na výši

svých úkolů.“ Nyní měl šanci usmát se Nurin, ale nevyužil ji.
„Povězte mi, co jste slyšel o nedávném fiasku v Íránu.“

„Myslíte Qom? Jenom to, co jsem četl v novinách.“

„Ale jděte, Antone.“

Bloch se zastavil a Nurin se k němu otočil.

„No dobře,“ řekl Bloch, „pořád mám pár přátel a tu a tam dáme řeč u piva. Byla to katastrofa. Ztratili jsme čtyři dobré muže a já jsem dva z nich dobře znal. A Hamedi vyvázl bez jediného škrábnutí.“

„Čtyři z našich nejlepších, to nepopírám. Hrozná ztráta. Bylo by jich šest, ale dva byli nuceni misi přerušit a vrátit se kvůli zranění.“

„Co se ve skutečnosti stalo?“ zajímal se Bloch.

„V zásadě to, co jste četl v novinách, nezdařený atentát na Hamediho. Po akci samozřejmě nezůstaly žádné kompromitující důkazy. Muži u sebe neměli doklady a my jsme kategoricky popřeli, že s tím máme něco společného. Přesto...“

„Tomu svět nevěří.“

„Vy byste věřil?“

Bloch se s odpovědí neobtěžoval.

„Írán, jak se dalo čekat, projevil škodolibou radost. Podobně jako po útoku v Teheránu před šesti měsíci.“

„A tamta katastrofa také proběhla, jak o ní psali? Dva atentátníci na motorkách, oba zastřelení ochrankou, než pronikli na kilometr k Hamedimu?“

„Ano,“ potvrdil Nurin.

„A tak vzniká a roste legenda,“ přemítal Bloch. „Jedno selhání lze považovat za smůlu. Ale dvě...“ Starý ředitel se odmlčel.

Znovu za přetrvávajícího mlčení vykročili. Poryv větru

zvedl prach na nedalekém hřišti a vír kolem nich prolétl jako miniaturní tornádo.

„Je v tom únik informací,“ utrousil konečně Bloch.

„To je jasné.“

„Stává se to bohužel pravidelně, ale obvykle na nižších úrovních.“

„Akce proti Hamedimu byly drženy v přísném utajení, výlučně na bázi *kdo potřebuje vědět*.“

Bloch přikývl.

„Je to první problém tohoto druhu, co jsem ve funkci,“ pokračoval Nurin. „Zahájil jsem vyšetřování, samozřejmě ve vší tichosti, ale tyhle věci vyžadují čas.“

„Ano, a pokaždé víc, než si myslíte. A ještě horší je, že nikdy nemáte jistotu, že zrádce skutečně odhalíte.“

Nurin je vedl k lavičce.

Bloch si sedl vedle něho a přiložil si ukazovák ke spánku. „Škoda, že jste ho nedostali. Ale napadá mě – kdybyste uspěli, opravdu by to změnilo íránský časový rozvrh? Je jeden člověk tak důležitý?“

„Hamedi je jejich Oppenheimer. Od chvíle, kdy před dvěma roky převzal vedení Íránské organizace pro atomovou energii, se stal naší nejhorší noční můrou. Před jeho nástupem byl jejich atomový program v troskách. Aby ho zamaskovali před mezinárodními inspekcemi, Íránci program rozdělili a zakopali dvacet zařízení hlouběji než kdy dříve. Součástí řízených střel a zásoby štěpného materiálu přesouvali jako balíčky karet. Výsledkem byl stav, kdy každá pracovní skupina věděla jen velmi málo o tom, čím se zabývají ty druhé, a tím utrpěl postup prací. Byly doby, kdy je naše viry Stuxnet a Flame v podstatě zastavily. Centrifugy se hroutily po tisícovkách a celá jejich počítačová kontrolní

síť byla zničena. Nádhera. Ale s Hamedim přišla veliká změna. Na jedné straně je zuřivý antisemita, jenž projevem papouškuje jejich bývalého prezidenta, toho šílence, který popírá holokaust. Ale Hamedi je také brilantní inženýr a organizační génius.“

„Stejně jako Hitler a jeho řečnické umění,“ poznamenal Bloch. „Proč Bůh svěřuje šilencům takové dary?“

„Hamedi veřejně prohlásil, že íránské balistické střely s jadernými hlavicemi, pokud jimi Alláh jeho vlast požehná, budou namířeny přímo na Izrael.“

„Když jsem rezignoval, odhadovalo se, že Írán opatří své balistické rakety Šaháb-4 jadernými hlavicemi nejdříve za tři roky. Změnilo se to?“

„Zbývají nám měsíce. Kritické komponenty se shromažďují v novém zařízení nedaleko Qomu. Překážku v podobě obohacování uranu na zbraňovou koncentraci Íránci překonali už dávno. To je jediný důvod, proč zasedli k jednacímu stolu a souhlasili, že zpomalí program výměnou za zrušení sankcí.“

„Kolik štěpného materiálu podle vašeho odhadu mají?“ zeptal se Bloch.

„Dost pro půl tuctu bojových hlavic, možná víc. Ale umět ten materiál použít, sestrojít zmenšené zařízení, které může být namontováno do nosu balistické rakety – to je náročnější výzva. Hamedi bohužel už téměř uspěl.“

„Provedou demonstraci? Podzemní test?“ chtěl vědět Bloch.

„Jistě, stejně jako se Severokorejci předvedli Američanům. Podzemní test účinné zbraně nízkého výkonu je jako vydání rodného listu, oznámení o narození nového dítěte.“

„Naše obrana?“

„Zdokonalení obranného systému Šíp proti balistickým střelám se opozdí. A technici ani tak nemůžou zaručit, že nás ochrání proti raketám dlouhého doletu. Mluví o procentech a pravděpodobnosti, což nejsou právě údaje, které bychom si přáli slyšet, když mluvíme o totálním zničení Tel Avivu.“

Nurin se odmlčel a Bloch se na něho zadíval pozorněji. „Mám tomu rozumět tak, že se znovu pokusíte zlikvidovat Hamediho?“

Ředitel Mossadu přikývl.

„Jistě si uvědomujete rozsah problému. Dva nezdařené pokusy nás nejen dostaly do trapné situace, ale navíc značně snížily šance na úspěch příštích akcí. Hamedí má na zádech přišpendlený terč a bude mnohem opatrnější než dřív.“

Bloch čekal, Nurin však neodpověděl. Nový ředitel Mossadu dával svému předchůdci prostor pečlivě všechno promyslet, možná tím testoval vlastní představy. Čekal, zda jeho společník dospěje ke stejnému závěru.

Bloch se zadíval k obloze a hlasitým šepotem shrnul situaci, jak by to udělal před rokem: „Potřebujete zlikvidovat velmi dobře střeženého člověka. Ve vaší organizaci dochází k úniku informací, a to na velmi vysoké úrovni. A zřejmě neodhalíte zrádce tak rychle, aby se tím něco změnilo. Za těchto okolností musím konstatovat, že jediná možnost je použít někoho zvenčí. Mám na mysli osamělého střelce. Někoho spolehlivého a samozřejmě diskrétního. Takoví muži existují a jejich služby si lze objednat...“ Bloch zaváhal. „Alespoň jsem o tom slyšel.“

Nurin mlčel.

„I tak existuje vysoká pravděpodobnost selhání. Únik počinu bude velmi obtížný, ale atentátník prostě musí zmizet, vypařit se. Budete potřebovat muže, který...“ Bloch se zara-

zil, a když našel odpověď, pochopil, proč je tady. Pronikavě se na svého předchůdce zadíval.

„Ano, to je ono, Antone. Nejdokonalejším atentátníkem je muž, který je již mrtvý.“

Nurin opět zmlkl a nechal Blocha domyslet všechny aspekty. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret a jednu si vzal. Blochovi nenabídl, věděl o něm, že nedávno přestal kouřit. Zapálil si, dlouze potáhl a vypustil proud kouře, který okamžitě odvál vítr.

„Ne,“ řekl Bloch, „to nemůže vyjít.“

„Nesouhlasím. Ten člověk je perfektní, Antone. Američané mu zařídili novou existenci, ale ani oni neznají jeho skutečnou minulost. O tom, kým David Slaton kdysi byl, vědí jen tři lidé na světě. Dva sedí na této lavičce a na té třetí osobě nezáleží. Slaton zemřel před rokem – mohl bych vám dokonce ukázat náhrobek na jednom tichém hřbitově na předměstí Londýna. Neexistuje. Ani na papíře, ani v počítačových záznamech. Mossad mu vymazal minulost už před mnoha lety. Stal se z něho nejnebezpečnější *kidon*, atentátník, který řadu roků žil jako pouhý stín. A nyní zmizel i ten stín. Je to přízrak, nefalšovaný, ryzí duch.“

Bloch neodpověděl.

„A co je snad ještě důležitější, Slaton je ten nejefektivnější, nejsmrtonosnější *kidon*, jakého jsme kdy vytvořili.“

Ta slova vrátila Blocha na místo, kde se cítil nepříjemně, k dávno pohřbenému konfliktu. Hodnocení Davida Slatona bylo přesnější, než mohl Nurin vědět. Přesto Bloch stále nevěděl, zda má být Izrael hrdý, že stvořil tak dokonalého zabijáka, nebo by se za to měl stydět. Co to vypovídá o jeho zemi? Jak se to dotklo toho muže? „Je to zabiják, který nemá na světě sobě rovného, o tom není sporu. Nebo přinejmenším byl.

Ale váš plán má jednu závažnou trhlinu, která ho činí nepoužitelným – on tu práci nevezme. Má nový život. Mohu vás ujistit, pane řediteli, že jej k tomu nepřiměje ani ten nejžhavější apel na jeho vlastenectví, ani sebevětší finanční částka.“

„Pořád je Žid. Jsme jeho národ, jeho vlast.“

Bloch mlčel.

Nurin se na lavičce předklonil, jako kdyby si chtěl prohlédnout uhrabaný štěrk. Znovu dlouze potáhl z cigarety, pak odhodil nedopalek na zem a rozdrtil ho podpatkem nenápadných polobotek.

„Ať tak či onak, co vás vede k přesvědčení, že by mohl být úspěšnější než ostatní?“ zajímal se Bloch.

„Je jasné, že došlo k narušení naší vnitřní bezpečnosti. Slaton by působil mimo organizaci. Hlášení by podával pouze mně, čímž by se únik informací utěsnil. Vážnější problém, který nás celou dobu trápil a trápí, je ten, že se Hamedi zdržuje v Íránu. Nyní se však naskytla mimořádná a jedinečná příležitost.“

„Vycestuje za hranice?“

Nurin přikývl.

„Kam?“

„Tuto informaci bychom měli mít pouze Slaton a já, Antone. Jistě chápete. Bude ostatně brzy zveřejněna. Mohu vám však sdělit, že se ta šance naskytne do tří týdnů.“

„Tři týdny? To není moc času pro přípravu mise.“

Nurin ho obdařil ztrápeným pohledem.

Bloch po chvíli uhnul očima a zadíval se přes park. „Stejným pohledem mě v minulosti častoval ministerský představa. Jsem fontána negativismu, že?“

„Jste – alespoň to o vás všichni na třetím patře říkají.“

„A co ještě říkají?“

„Prý vždycky děláte to, co je nejlepší pro Izrael.“

Bloch ponechal prohlášení bez komentáře.

„Existuje způsob, jak Slatona vrátit do hry, Antone.“

Bloch poslouchal celých dvacet minut a ke konci toho litoval.

„Takže to začne ve Stockholmu?“ zeptal se Bloch.

Nurin přikývl.

„A Slaton? Kde bude?“

I na tuto otázku měl Nurin jako dobrý šéf špionáže odpověď.

DVA

O DVA TÝDNY POZDĚJI CLIFTON, VIRGINIE

Earl Long odbočil se svým Fordem F-150 na příjezdovou cestu k budově, pod pneumatikami nákladáku zaskřípal štěrk. Na návěsu přivázel dopoledne již třetí paletu kamení, což bylo pozoruhodné množství, když uvážíme, že kamení zpracovávala jednočlenná pracovní četa. A to už se před řidičem objevil velký nový dům, obludnost v koloniálním stylu. Seděl uprostřed vzorně udržovaného trávníku vysoko na úbočí pahorku, obklopený řadami čerstvě zasázených ořešáků a jilmů. Long nebyl zahradní architekt, uměl si však představit, že stromky stály majitele dva až třikrát víc než oněch patnáct tisíc, jež vyhodil za třicet metrů dlouhou opěrnou zeď, kterou pro něho stavěl. Za padesát let to zde bude vypadat vsutku majestátně, pomyslel si. Někteří lidé prostě neví, co s penězi.

Pracoviště se nacházelo na opačné straně domu a Long se držel příjezdové cesty co nejdéle, aby neponičil nový trávník, protože půda byla po nočním dešti určitě rozměklá. Svého

osamoceného zaměstnance spatřil při úpatí kopce, jak vleče čtyřicetakilový opracovaný žulový blok. Tohle dělal celé léto.

Edmund Deadmarsh odpověděl na inzerát uveřejněný na webové stránce Craigslist již v červnu, kdy Long přišel přes noc o všechny své zaměstnance – byli deportováni zpět do Hondurasu. Long ho angažoval za obvyklých dvanáct dolarů na hodinu a uvažoval, že bude potřebovat další dva dělníky. Hned první den však Deadmarsh zpracoval a přemístil čtyři tuny kamene. A nejen to, vytvořil z nich první řadu nové zdi s téměř uměleckou dokonalostí. Po týdnu mu Long zvedl hodinovou mzdu na patnáct dolarů a stáhl inzerát. Teď u něj Edmund Deadmarsh pracoval plné tři měsíce v těch největších letních vedrech, charakterizovaných častou fluktuací pracovníků. Ten chlap prostě dřel jako kůň, jeden únavný den za druhým, nikdy nepolevil ani nepožádal o pomoc. Skoro jako by sám sebe za něco trestal.

Long zacouval na místo a seskočil z kabiny. Pokynul Deadmarshovi a dostalo se mu stejné odpovědi. Nastartoval vysokozdvizný vozík a složil paletu co nejbliž ke zdi. *Musím to tomu chlapíkovi aspoň trochu ulehčit*, pomyslel si. Odstavil vozík, vrátil se k nákladáku a začal vypisovat faktury, přičemž usrkával kávu od Starbucks. Brzy si však uvědomil, že zaujatě pozoruje Deadmarshe. Žasl, jak se ten chlap na pracovišti pohybuje. Byl rychlý, ale nespěchal. Nikdy neuklouzl v blátě, nikdy neztratil rovnováhu, když ukládal otesaný kámen na místo. A nejdivnější bylo, že všechno dělal v téměř absolutním tichu. Žádné funění nebo hekání, žádné šoupání nohama. A například včera se Long otočil a strnul překvapením, protože Deadmarsh stál přímo za ním s těžkým balva-

nem na rameni. Nevydal sebemenší zvuk. *Zatraceně, jak to dělá?*

Long dopil kávu a vylezl z auta. „Vypadá to dobře,“ ocenil a bokem sestoupil z náspu.

Deadmarsh hladce uložil žulový blok na místo a zeptal se: „Je ta výška, jak jste si ji představoval?“

„Zdá se, že ano. Měřil jste to?“

„Když jste odjel pro další náklad, vzal jste metr s sebou.“

Long hrábl do kapsy a nahmatl kovové svinovací pásmo. „A sakra, máte pravdu.“ Vysunul metr dvacet pásma a přidržel konec u paty zdi. „Jo, přesně.“

Deadmarsh přikývl, ale nedal najevo uspokojení, prostě se otočil pro další kámen.

„Jste zatraceně dobrej,“ pochválil Long dělníka. „Děláte tuhle práci už dlouho?“

Deadmarsh popadl kámen z palety a bez nejmenší námahy se otočil. „Asi tři měsíce.“

Long se zazubil. „A předtím?“

Kámen bez zadrhnutí vklouzl do mezery. „Pracoval jsem pro vládu.“

„Státní správa?“

„Jo, dá se to tak říct.“

Long pokýval hlavou. „Moje žena před pár lety chtěla, abych se na to dal. Měl jsem kámoše, který sliboval, že mi zajistí klidný kancelářský flek na okresním stavebním úřadě.“ Zavrtěl hlavou. „Já bych to dělat nemohl. Neumím si představit, že bych celej den seděl v nějaké mrňavé kóji.“

Deadmarsh zvedl další kámen a bez jediného zakolísání na rozbahněné půdě se s ním otočil. „Mohl jste mít slušné benefity,“ poznamenal. „Máte dvě děti, o které se musíte postarat.“

„Jo, přesně tak argumentovala moje žena. Ale chlapi jako my se narodili, aby makali venku, ne? Modrý nebe a zelená tráva.“

Na to neřekl Deadmarsh nic. Tričko měl nasáklé potem a lepilo se mu k tělu jako druhá kůže. Long si vzpomněl, že toho člověka přijal jen proto, že měl vypracovanou postavu a byl očividně velmi silný, ale po třech měsících přenášení kamenů do kopce a z kopce vypadal jako boxer polotěžké váhy. Štíhlý, samé svaly a šlachy, ani gram přebytečného tuku.

„Pro který vládní úřad jste pracoval?“ náléhal Long.

Deadmarsh uložil další žulový kvádr na místo a otočil se k šéfovi. Chvilí jako by přemýšlel a pak řekl: „Pro ten, který fungoval.“

Long na něj několik okamžiků zíral a pak se začal usmívat. „Takový neexistuje.“

Deadmarshovi zazvonil mobil a oba se ohlédlí k jeho motocyklu. Telefon se ozýval jen vzácně, ale když už, Deadmarsh pokaždé všeho nechal a šel zkontrolovat, kdo volá. I teď plavně přeskočil zídku a vykročil k mohutnému BMW, které k němu, alespoň podle Longa, vůbec nesedělo. Jednou se svého dělníka zeptal, jak si mohl dovolit tak drahý motocykl, a dostal odpověď, že jeho žena je lékařka. Tehdy se málem nahlas rozesmál. *Jo, a proto tady bušíš do šutrů v pětatřicetistupňovém vedru.*

Deadmarsh vylovil mobil a podíval se na displej. Strnul, pak vyťukal odpověď a čekal. Po necelé minutě strčil telefon do kapsy a oznámil: „Musím odejít.“

Nic víc. Žádné vysvětlení, žádný časový rámec. Bez dalšího slova přehodil nohu přes sedlo a natáhl se pro klíček.

„Odejít? Jak odejít?“

Deadmarsh mlčel.

„Potřebuju, abyste byl za hodinu zpátky a dokončil tuhle paletu. Slíbil jsem vodařům, že budeme dnes odpoledne hotoví.“

„Budete si to muset dodělat sám.“ Deadmarsh otočil klíčkem a silný motor zaburácel.

Long nevěřil svým uším. Přistoupil k dělníkovi a zadíval se mu do obličeje. Pak ukázal na paletu se žulovými kvádry. „Myslíte, že to unesu? K čertu s vámi, pane! Jestli příští týden chcete výplatní šek, měl byste se vrátit nejpozději...“

„Hele, omlouvám se, že vás nechávám ve štychu, ale musím tu skončit. Ten šek si nechte.“ Narovnal motocykl a patou zvedl stojan, pak se natáhl pro přilbu zavěšenou přes opěrku spolujezdce.

„Skončit? Tak moment!“ Long natáhl ruku a sevřel řídítka.

V tom okamžiku se to stalo. Ucítíl ostrou bolest v lýtkách, jako by ho někdo těsně pod kolena praštil baseballovou pálkou. Než si uvědomil, co se stalo, seděl zadkem na šterku a na svého dělníka hleděl vzhůru.

Earl Long byl urostlý chlap, jemuž nebyla fyzická konfrontace cizí. Měl za sebou slušný počet rvaček, zejména se vzpurnými dělníky na pracovišti, a obvykle z nich vyšel vítězně. Při svých sto šestadevadesáti centimetrech a sto dvaceti kilogramech měl oproti soupeři, který se nad ním tyčil, osm centimetrů a dobrých deset kilo navrch. Přesto se ani nepohnul. V pohledu, který ho doslova přibil k zemi, rozpoznal bezprostřední hrozbu. Zažil chlapy přetékané nenávistí a plné whisky. Zažil dokonce šílence. Tohle bylo něco jiného. Hleděl do tvrdých, neproniknutelných očí, ocelově šedých jako obloha za nejchladnějšího zimního dne.

A tak seděl a nehýbal se.

Velký motocykl poskočil kupředu a od zadního kola vyletěla sprška kamínků. Některé zasáhly Longa do tváře. Slyšel motor vytočený do omezovače, potom řidič přeřadil. Stalo se to ještě jednou, a znovu, až z muže i stroje zůstala jen nejasná šmouha. Earl Long seděl na zemi, díval se a na své pozorovatelně předvídal – zcela správně, jak se ukázalo –, že Edmunda Deadmarshe už nikdy neuvidí.

TŘI

STOCKHOLM, ŠVÉDSKO

Christina Palmerová si poposedla a podívala se na hodinky. Auditorium bylo zaplněné jen zpola a mladá lékařka usoudila, že ostatní kolegové účastníci se konference věděli, co se bude odehrávat. U řečnického pultu stál MUDr. Adolphus Breen, emeritní profesor interní medicíny z lékařské fakulty Univerzity v Oslu, a už dobrou hodinu tlachal o bakteriálním zánětu prostaty. A aby bylo její utrpení ještě větší, venku bylo nádherné odpoledne.

Konference trvala už tři dny a Christina navštěvovala semináře tak poctivě, že by z ní měla její sponzorská organizace, Lékařská komora východní Virginie, jistě radost. Přesto když ctihodný doktor Breen přešel plynule k dobře nacvičené přednášce „Role přemnožení bakterií při chronickém průjmu“, už to dál nevydržela. Vstala z křesla na konci řady a diskrétně se vzdálila.

Venku ji zalila sluneční záře jako teplá koupel, osvěžující a povznášející. Nedávno dokončila atestaci a toto byla její první lékařská konference v zahraničí. Již pochopila, proč jí kolegové doporučovali právě tuto akci. Organizátoři v zá-

blesku zdravého rozumu ubytovali účastníky v hotelu Strand, nádherné budově s výhledem na stockholmský přístav a Strandvägen. Načasování bylo stejně dokonalé. Za několik měsíců pokryje chodník, po němž teď svižně kráčela, koberec sněhu a ledu.

Christina přešla ulici a vydala se po žulovém chodníku, který se táhl podél nábreží. Nikoliv poprvé zalitovala, že tu není David. Instinktivně sáhla do zadní kapsy, ale mobil tam nenašla. Ráno ho v pokoji nemohla najít, a protože už měla nejvyšší čas odejít na přednášku, odbyla to pokrčením rameny a seběhla do haly bez telefonu. Kdyby to David věděl, zlobil by se.

Především vůbec nechtěl, aby do Švédska jela, a Christina věděla, že jeho rezervovaný přístup sahá dál než ke skutečnosti, že jsou novomanželé. Když ho však vyzvala, ať se k ní připojí, David měl najednou samé výmluvy. Zmínil se o nákladech – lékařská komora v souvislosti se škrtů v rozpočtu nadále odmítala financovat cesty partnerů, pokládala to za zbytečný přepych. Potom se zmínil o vlastní práci a Christina se musela kousat do jazyku. Nakonec si uvědomila, že ho k tomu vedou hlubší důvody. Usoudila, že vzhledem k plynulé znalosti švédštiny David v této zemi kdysi sloužil jako agent Mossadu. Pokud ano, neochota cestovat se dala vysvětlit jako součást snahy zapomenout na minulost, podobně jako její dědeček, veterán vylovení v Normandii, čekal několik desetiletí, než se na výsadkové pláži vrátil. A tak Christina odletěla sama.

Chodníky u nábreží se hemžily chodci. Bezcílně se procházející dvojice, rodiny s dětskými kočárky, blondaté děti obíhající kolem prarodičů. Christina si prohlížela budovy podél Strandvägen a obdivovala vznešené fasády z neomít-

nutých cihel, ozdobené věžičkami a kupolemi. Širokou promenádu lemovaly řady mohutných stromů, které kdysi vrhaly stín na kočáry tažené koňským spřežením, ale nyní každé jaro vyrážely listoví nad elektrickými tramvajemi a řadami automobilů, jež se pod nimi plazily nárazník na nárazník. Sečteno a podtrženo pozorovala současné velkoměsto kypící životem, okořeněné starosvětskou důstojností.

Ráno se probudila se žaludeční nevolností, takže vynechala snídani, a oběd na konferenci... Inu, řekněme, že nebyl příliš lákavý. Uždibovala sousta ze studeného bufetu a zvažovala nudný odpolední program. Nyní, zalitá sluncem a osvětlená čerstvým říjnovým vánkem, pocítila obnovenou chuť k jídlu. Zamířila do kavárny a dostala stolek s výhledem na vodu. Objednala si kávu a sladké pečivo, tradiční švédskou *fiku*, a se zájmem pozorovala živý provoz kolem sebe. S překvapením zaregistrovala, že kočárky tlačí nezvykle mnoho mužů, a připomněla si, že jde o důsledek liberálního švédského zákona o rodině. Po narození dítěte mohou otcové odejít na štědrou rodičovskou dovolenou a mnozí také tuto možnost trávit čas s novorozencem využívají. Zkusila si představit Davida s dětským kočárkem. Za poslední rok urazil dlouhou cestu, ale pořád si tu představu nemohla v mysli zafixovat. Alespoň prozatím. Osladila si kávu, přidala smetanu a dívala se, jak při míchání lžičkou splývá černá s bílou.

Když zvedla hlavu, objevil se před ní jakoby odnikud starší muž.

Škubla rukou a okrajem vědomí postřehla, že jí na zápěstí vyšpláchla horká tekutina, současně zaslechla cinknutí lžičky na desce stolu. Muž stál na druhé straně mosazného zábradlí, nehybný jako socha uprostřed náměstí. A hleděl přímo na ni.

Byl to ten poslední člověk, kterého si přála vidět.

Christina se cítila, jako kdyby padala do propasti. Snažila se dýchat, ale z nějakého záhadného důvodu nemohla, jako by někdo okolní vzduch vysál a ona se ocitla ve vakuu. Anton Bloch neřekl ani slovo. Prostě tam stál, nepohnutě a hroživě. A věděl, jak na ni působí.

Oddělovalo je pouze ozdobné zábradlí. Christina by si toho přála víc, přála by si ocelové mříže a neprůstřelné sklo. Kéž by je dělilo tisíc mil! Jeho obličej, kamenný a drsný, byl stejný, jak si ho pamatovala. Jediným pozitivem byla skutečnost, že se nesnažil předstírat překvapení, neměl v tváři lež, *jak je ten svět malý*. Bloch počkal, až její šok pomine, než pozdravil: „Dobré odpoledne, Christino.“

Zhluboka se nadechla, aby se vzpamatovala. „Dobré, Antone.“

„Můžu si k vám přisednout?“ zeptal se přízvukem, při kterém polykal souhlásky.

„Kdybych odmítla?“

Její poznámku ignoroval a obešel předzahrádku ke vchodu. Krátce si promluvil s hosteskou a o půl minuty později už složil mohutnou postavu na křehkou bílou židličku na protější straně stolku. Chtěl něco říct, ale připlula k nim servírka a přijala jeho objednávku – černou kávu.

Jen co servírka zmizela, Christina převzala iniciativu. „Co tu chcete?“

Bloch váhal a Christina toho využila k prohlídce svého nečekaného spolusedícího. Za ten rok se změnil jen málo, možná v důchodu přibral pár kilo, ale podržel si střízlivý pohled a zamračený výraz, které poznala za jejich předchozí krátké spolupráce. Zasmušilý Buddha.

„Jak probíhá konference ve Strandu?“ zeptal se.

Otázka, která vůbec není otázkou, blesklo Christině hlavou. Spíš konstatováním, oznámením faktu, že nebude nic předstírat. *Vím, proč jste tady. Vím, kde bydlíte. Co děláte.* Špi-oni, jak zjistila, paradoxně umějí být struční.

„Konference? Až do teďka jsem si ji užívala.“

„Proč s vámi nepřišel i David?“

„Myslíte Edmund?“

„Opravdu ho tak oslovujete?“

„Když musím. Koktejlové večírky, večere s přáteli. Lhaní se mi stalo součástí života.“

Bloch mlčel.

Ticho na Christinu těžce doléhalo. Věděla, že Bloch je v zásadě slušný člověk. Kdysi býval Davidovým nadřízeným, udílel mu rozkazy k té nejspinavější práci pro Izrael. Ale také Davidovi pomohl opustit ten strašlivý život a zmizet. Co ji opravdu znepokojovalo, alespoň si to myslela, byla skutečnost, že Bloch ztělesňoval minulost jejího manžela.

„Omlouvám se, Antone.“

„Vím, že to pro vás musí být šok, ale já to budu považovat za dobré znamení. V posledním roce jste nezažili žádné... překvapení?“

„Překvapení? Myslíte jako, jestli se k nám do domu v noci nevloupal nějaký vrah, aby vyrovnal starý účet? Ne, nic takového. David Slaton, izraelský *kidon*, zmizel z tváře země. Vypařil se.“ Pak dodala: „Jak jste slíbil.“

Bloch se zazubil v neohrabaném pokusu o úsměv, kdy se mu obličej nakrabatil do vrásek, jak se velmi málo používané svaly snažily vzpomenout si, co vlastně mají dělat. Položil mohutné dlaně na stůl z obou stran talířku, na němž stál ubrousek složený do tvaru plachetnice. Odsunul ho stranou a loďka se překotila.

„Víte, já se snažila Davida přemluvit, ať letí se mnou, ale pořád se vymlouval, a tak jsem to vzdala.“

„Jeho cestovní pas by kontrolami prošel.“

„Nemyslím, že by mu dělalo starosti právě toto. Ale povězte mi, působil někdy v této zemi?“

„Většinu dětství prožil ve Stockholmu. Jak víte, David mluví plynně švédsky.“

„To jsem nemyslela. Pracoval tu pro vás? Pro Mossad?“

„Ano,“ odpověděl Bloch po krátké pauze.

A bylo to tady, nejjednodušší odpověď. Část její osobnosti se chtěla dozvědět víc. Chápala, co David pro Mossad znamenal, ale detaily manželovy minulosti zůstaly mezi nimi z velké části nevyřčeny. Teď se jí naskytla šance zjistit něco víc, přesto však silně váhala. Opravdu to chce vědět?

Bloch jako by vycítil její nejistotu. „Musel jsem vás vyhledat, Christino. Vyskytlo se něco důležitého.“

Sklopila oči k šálku s kávou. *Něco důležitého*. Pro většinu lidí nově diagnostikovaný srdeční šelest nebo nabouraný nárazník auta. Napřímila se na židli a složila ruce v klíně. Víc než kdy jindy toužila, aby tu s ní seděl David.

Bloch hovořil přísně věcně. „Současný ředitel Mossadu Raymond Nurin mě nedávno požádal o schůzku. Před několika týdny se v Íránu ztratil tým našich operativců. Slyšela jste o tom?“

„Vzpomínám si, že mi David ukazoval článek v *Postu*. Uvažoval, jestli tam nebyl někdo, koho znal.“

„Jsem si jistý, že přinejmenším jednoho z těch mužů znal velmi dobře, před několika lety pracovali spolu, když jsem tomu velel. Jmenoval se Janiv Stein.“ Bloch ji stručně seznámil s některými podrobnostmi nezdařeného útoku, s detaily, které se do *Postu* rozhodně nedostaly. Pak se zmínil o dalším

misí, která selhala o několik měsíců dříve. Vysvětlil, jak zoufale se Mossad snaží zastavit iránský běh za šílenstvím s jadernou hlavicí.

„Klíčem k jejich zastavení,“ pokračoval, „je likvidace šéfa jejich jaderného programu doktora Ibrahima Hamediho. To on byl cílem obou nezdařených misí.“

„Antone, já nic z toho opravdu nepotřebuju vědět, protože...“

„Příští týden,“ přerušil ji, „odcestuje Hamedi mimo Írán. Ředitel věří, že bude zranitelný, a je rozhodnutý zkusit to znovu. Problém je...“

„Já na problémy vašeho ředitele zvyška kašlu! Jsem tady na lékařské konferenci. David a já spolu žijeme a od vás ani od Izraele nic nepotřebujeme.“

Servírka přinesla Blochovi kávu a na chvíli je přerušila. Když odešla, Bloch nepředstíral, že mluví na svůj šálek. „Christino, *prosím vás*, vyslechněte mě. Mossad se ocitl ve vážné krizi. Mise, o kterých jsem vám vyprávěl, selhaly, protože někde v agentuře dochází k úniku informací, působí tam zrádce, který Mossad úplně ochromil. Nemůže této příležitosti otevřeně využít a Nurin je přesvědčený, že existuje pouze jeden jediný způsob, jak jít po Hamedim. Musí na něj nasadit někoho mimo organizaci.“

Christina ztuhla. Její hlas se změnil v ledový arktický šepot, který překvapil i ji samotnou. „Tohle ani neříkejte!“ Odstrčila se i s židlí od stolu a vstala. „Vůbec se k němu nepřibližujte!“ Její hlas nabýval na síle. „Dejte nám pokoj!“

Bloch vyskočil a vzal ji za paži, stiskl ji jako ve svěráku. „Přesně to jsem řekl Nurinovi!“ zašeptal drsně. „V tomto sto-
jím na vaší straně!“

Lidé se po nich začínali ohlížet.

„Jsem na vaší straně,“ opakoval již klidněji.

Christina se váhavě posadila.

„Říkal jsem mu, že to David nikdy neudělá, že ho nelze přesvědčit, aby se vrátil,“ pokračoval Bloch. „Napadlo mě, že si ze mě chce Nurin udělat osobního emisara, abych se pokusil Davida přesvědčit, že by měl ten úkol vzít. Řekl mi, že... že dnes budete tady ve Stockholmu. Sama.“

Christina zprvu nechápala. Jako lékařka byla zvyklá na přímé jednání, neuměla pátrat po kličkách a skrytém významu slov. Nakonec však pochopila, co Bloch naznačoval, a ledové poznání ji ohromilo. Bývalý šéf Mossadu mluvil dál, ale ona ho sotva vnímala.

„Copak to nechápete?“ zeptal se jí. „Jsem jediný člověk v Izraeli, kterému můžete věřit. Ředitel mě požádal o pomoc, domníval se, že vás dokážu v tichosti do všeho zapojit. Slíbil jsem mu, že to zkusím.“

Svět se s ní prudce otáčel, Blochovy oči ji však držely pevněji než jeho ruka, po níž jí zůstala na předloktí podlitina. „To jsem mu *slíbil*. Ale pravda je taková, že jsem sem přišel, abych pomohl *vám*. Dostanu vás z toho.“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, co se mi snažíte sdělit...“

„Poslouchejte mě velmi pozorně, Christino. Chci, abyste se nenápadně podívala přes ulici. Uvidíte stříbrné audi a dva muže. Jeden stojí na chodníku, druhý sedí za volantem.“

Christina se snažila působit nenuceně ve světě, jenž zešílel. Naklonila hlavu a spatřila je, dva muže a automobil zarámované třpytící se vodní hladinou. Ten na chodníku byl vysoký a statný, měl černé vlasy. Muž za volantem byl plešatý a měl silný krk.

Bloch pokračoval: „Třetí muž zaujal pozici u vchodu do kavárny, na chodníku. Mluví do telefonu.“

Podívala se naznačeným směrem. Ano, usmíval se a bezstarostně hovořil. Klidně mohl zvát přítelkyni na rande anebo si domlouvat tenisový zápas.

Bloch teď mluvil pomalu a odměřeně. „Musíte udělat to, co vám řeknu, Christino. Kvůli sobě. Kvůli *Davidovi*.“

Christina se držela okraje stolu. Musela se něčeho držet. Bloch se na ni vážně díval a ona si představovala, že takto se díval na Davida – těsně předtím, než ho poslal do světa jako izraelský vraždící stroj.

„Mají v úmyslu posadit vás do toho auta. Na letišti čeká soukromý tryskáč. Právě teď předpokládají, že vás nějakou lstí přiměju klidně dojít k autu.“

Střelila očima přes ulici.

„Ve skutečnosti udělám to, že zaplatím účet a vstanu. Až to udělám, zavěsíte se do mě a zamíříme k východu. Až vám dám povel, otočíte se a utečete. Vběhněte do restaurace a pokračujte centrální halou přímo do zadního traktu. Za kuchyní najdete zadní východ. Vede do úzké uličky.“

Stůl se začal mírně otřásat, jak ho křečovitě svírala. Soustředila se na sklenici vody, která stála na stole, jako zhypnotizovaná soustřednými kruhy na hladině.

„V uličce zabočíte doleva.“ Bloch se natáhl a téměř násilím jí odtáhl ruku od hrany stolku, tu, která nebyla z ulice vidět. Christina ucítila, že jí něco vložil do dlaně. Sklopila zrak a spatřila klíček od auta.

„Tmavomodrý saab, blízko ústí uličky. Jeďte rovně, pak odbočte doprava. Není nutné jet rychle, budete mít náskok a oni nebudou vědět, co mají hledat. Já je tu zdržím, jak nejdéle to půjde.“

Hleděla na něj se žalostnou prosbou v očích, silou vůle se ho snažila přimět, aby přestal.

„Jinak to nejde, Christino!“ přesvědčoval ji tiše.

„Ale... co potom?“

Jeho ruka se k ní pod stolem znovu natáhla. Tentokrát v ní držel její ztracený mobilní telefon.

Odpověděl na její otázku dříve, než ji položila. „Včera v noci jsme ho vzali z vašeho hotelového pokoje, abychom vás izolovali. Vypnul jsem ho a vy ho nezapínejte. Kdyby byl zapnutý, mohli by vás podle něho vystopovat. Prostě si ho schovejte do kapsy.“

Poslechla a ani se neobtěžovala ptát, jak se jim podařilo proniknout k ní do pokoje.

„Už jsem poslal Davidovi zprávu. Je na cestě.“

„David přijede sem? Co jste mu řekl?“

„Počkejte do zítřka,“ ignoroval Bloch otázku, „a potom se s ním spojte. Zatelefonujte mu z autobusu nebo z taxíku, prostě z jedoucího dopravního prostředku. Když se neohlásí, zase mobil vypněte a zůstaňte v pohybu. Zkuste to znovu následující den ve stejnou dobu. A ať mezitím uděláte cokoliv, rozhodně se nevracejte do hotelu. Jestli je nedokážu zastavit, bude to první místo, kde vás začnou hledat.“

„Jestli je nedokážete...“ Myšlenky jí ztuhly jako metronom, když narazí na zarážku. „Proč to děláte, Antone?“

Zdálo se, že pečlivě volí slova. „Za ty roky jsem toho po Davidovi požadoval opravdu hodně. K tomuto rozhodnutí jsem dospěl teprve před týdnem, o svátku Jom kipur, to je náš Den smíření.“

Servírka přinesla účet. Bloch ho zaplatil v hotovosti a vstal. „Jdeme,“ zavelel.

Christina se odstrčila od stolu, ale náhle jako by ji opustily síly. Bloch ji vzal za loket a s jeho pomocí se konečně dokázala zvednout a srovnat s ním krok. Muž na chodníku pořád klábosil do telefonu. Stál necelých deset metrů daleko.

„Jste připravená?“ zašeptal Bloch a nasadil falešný úsměv, jako kdyby doprovázel dceru do tanečních.

Christina zareagovala tak, že se podívala přímo na muže u vchodu. Byla to chyba. Když zjistil, že se na něho dívá, jeho veselý výraz byl rázem ten tam. Schoval mobil do náprsní kapsy saka, a když se jeho ruka vynořila, držela pistoli.

„Běžte!“ vykřikl Bloch a odstrčil ji.

Christina zakopla, ale udržela rovnováhu. Ztuhlá nerozhodností viděla, jak Bloch vytasil vlastní zbraň. Zarachotily výstřely. Muž na chodníku padl k zemi. Další palba zazněla přes ulici. Do nohou, které se jen před okamžikem trásly slabostí, se jí vlila nová síla a Christina se rozběhla. Rameň si bezohledně razila cestu mezi hosty do přítmní jídelny. Lidé ječeli, snažili se jí uhýbat z cesty. Zpomalila a ohlédla se přes rameno. Zahlédla Blocha, jak míří pistolí na něco – ne, na někoho –, a pak se jeho tělo otřáslu, jednou, podruhé a Bloch padl jako kámen. Christina se v prvním popudu chtěla k němu rozběhnout, ale v příštím okamžiku už couvala k zadnímu východu a jen silou vůle mu vsugerovávala, aby vstal. Bloch se nehýbal.

Střelba utichla.

Christina se prudce otočila, narazila do číšníka a vyrazila mu z ruky vrchovatě naložený táč. Na podlaze zarachotily příbory a roztrštěný porcelán. Pokud muži na ulici ztratili ve zmatku přestřelky její stopu, teď o tuto výhodu určitě přišla. Taky že ano – viděla, že statný muž, který prve stál u auta, teď přebíhá ulici a ukazuje na ni prstem.

Proběhla kolem rozčileného šéfkuchaře do haly a na jejím konci, jak Bloch avizoval, spatřila dveře. Zvýšila tempo a bez zpomalení jimi proběhla. Ocitla se v úzké uličce a hned za dveřmi zakopla o bedničku s kuchyňským odpadem. Roz-

plácla se na asfaltu a do úst jí vnikla hrst prachu. Ale když zvedla hlavu, stál přímo před ní – modrý automobil. Vyškrábala se na nohy a za několik vteřin byla u něho. Dveře nebyly zamčené a Christina rychle nastoupila. Nějakým zázrakem neztratila klíček, svírala ho v pěsti jako talisman spásy. Strčila ho do zapalování.

Klíček neseseděl.

ČTYŘI

Christina udeřila dlaní do klíčku. Pronikl do otvoru a zasekl se v něm.

„Bože, to ne! Ne, ne, ne!“

Ohlédla se přes rameno. Zatím nikdo. Znovu zkusila otočit klíčkem, ale ten se ani nehnul. Horečně hrábla po řadicí páce. Byla v parkovací poloze. Šlápla na brzdou. *Co dál?* Zamčený volant. Tolik ztracených bezpečnostních mechanismů! Zakroutila volantem a současně se snažila otočit klíčkem. Zůstal zaseknutý.

Zezadu něco zarachotilo.

Ohlédla se a spatřila mohutného muže. Stál ve dveřích restaurace, v ruce držel pistoli a pročesával očima uličku. Přikrčila se na sedadle, a v tom okamžiku pochopila, v čem je problém – uviděla znak uprostřed věnce volantu. Ford. Vztekle praštila dlaní do sedadla, protože si vzpomněla na Blochova slova. *V uličce zahněte doleva.* Upadla, a když zvedla hlavu, uviděla modré auto. Jenomže stálo špatným směrem. Opatrně vyhlédla mezi opěrkami hlavy. Urostlý muž opatrně kráčel na druhou stranu, mírně otáčel hlavou ze strany na stranu, pistoli připravenou k palbě. O třicet metrů dál parkoval jiný modrý automobil, saab, jehož klíček vězel zaklíněný v zapa-

lování fordu. Christina se k němu naklonila a zkusila ho vytáhnout, ale byl beznadějně zaseknutý. Neměla čas tento problém řešit. Mohutný muž se brzy otočí a vydá se k ní, anebo si tuto část uličky vezme na starost jeho parták. Christina se musí pohnout.

Přesunula se na sedadlo spolujezdce, kde se mohla lépe skrýt před pátravým zrakem pronásledovatele. Znovu vyhlédla a uviděla ho, jak u protějšího konce uličky nahlíží do kabiny saabu. Příčná ulice před ní byla vzdálená pouhých šest metrů. Připadalo jí to jako kilometr, ale kdyby doběhla za roh a nevšimli si jí, měla by šanci uniknout.

Zatáhla za kliku, jako kdyby byla z křehkého skla. Mechanismus se slabým cvaknutím povolil a Christina otevřela dveře. Vyplazila se z auta a zůstala příkrčená, dveře nechala otevřené jako clonu. K nároží jí chyběly dva kroky, když za sebou uslyšela výkřik.

„Stůj!“

Christina sprintovala k nábřeží, uhýbala bicyklům a proplétala se mezi čumily, kteří zírali na poničenou kavárnu za ní. Na kavárnu, kde ležel Anton Bloch v kaluži krve. Ohlédla se a spatřila urostlého muže, který ji pronásledoval. Právě přebíhal ulici a kličkoval mezi auty. Jedno z nich ho za kvílení houkačky málem srazilo a MUDr. Christina Palmerová, která složila přísahu, že bude léčit a uzdravovat, zalitovala, že se to nestalo. Pohybovala se rychle, žádné belhání k smrti vyděšené ženy, nýbrž odhodlaný běh překážkářky, již byla na střední škole. I tak pronásledovatel její náskok zkracoval. Jeho partnera, řidiče audi, neviděla. Že by ho Bloch postřelil? Usoudila, že na tom nezáleží. Jeden muž s pistolí bohatě stačí.

Její podrážky bušily do stezky podél nábřeží. Po levé ruce měla rušnou ulici, jejíž protější stranu lemovaly hotely a obchody. Vpravo ležel přístav, u krátkého mola se pohupovaly uvázané vyhlídkové lodě, z trajektu vystupovali cestující. Christině se zvedal hrudník námahou. Byla ve výborné kondici, každý týden uběhla pětadvacet kilometrů, ale běžet o život je něco jiného.

V dále slyšela stoupavé a klesavé kvílení sirén. Policie se sjíždí ke kavárně – ovšem ona se tímto směrem vydat nesmí. Blížila se k přeplněnému přechodu a obratnou kličkou se vyhnula ženě na jízdním kole. Běžela dál, ale vtom spatřila něco, co ji donutilo prudce zabrzdit. Třicet metrů před ní stál osobní automobil se zvednutou kapotou. Stříbrné audi. Muž z Mossadu se nakláněl do motorového prostoru, díval se však přímo na ni.

Christiny se poprvé zmocnila panika. Proti ní stáli profesionálové jako David. Automobil zaujal perfektní pozici, a protože parkoval v zákazu zastavení, řidič zvedl kapotu a předstíral poruchu. Minutu nebo dvě mu to vydrží a víc nebude potřebovat. Tahle finta možná pochází přímo z příručky Mossadu pro agenty v terénu. Mohutný pronásledovatel byl asi patnáct metrů daleko, běžel po ulici vedle obrubníku, ale právě zpomalil do rychlé chůze a funěl s elegancí vyčerpaného býka.

Christina kroutila hlavou zprava doleva a zpátky. Žádná úniková cesta se jí neotevírala. Protivníci pokryli všechny úhly. Příliš pozdě si Christina uvědomila, jaké chyby se dopustila – tím, že prchala po nábřeží, se nechala zahnat do pomyslného kouta a usnadnila tak pronásledovatelům řešení geometrické úlohy. Mohla křičet, volat o pomoc, ale policie má zrovna práci jinde – střelba, těla na ulici. A tihle dva ope-

rativci z Mossadu by hysterickou ženskou zvládli stejně hravě jako zaparkovat v zákazu a zvednout kapotu.

Blížili se k ní, jejich zbraně však Christina neviděla. Nepotřebovali je. Věděli to všichni tři a na ničem jiném nezáleželo. Christina se otočila k přístavu. Voda vypadala studeně, nevábně. A pak v hluku provozu na ulici a šumu velkoměsta rozeznala konkrétní zvuk. Hluboký rachot. Zadívala se na krátké molo, u něhož se houpala na vodě vyhlídková plavidla. Všimla si mezi nimi jiné loďky, která právě odrážela od mola. Byla devět metrů dlouhá, měla oblé boky a zabudovaný motor a vypadala jako služební plavidlo správce přístavu. Na palubě byly uložené vrátky s lany a dvousetlitrové barely. Lodník na přídi právě smotával poutací lano. Další je určitě v kormidelní budce. Nad zádí přerušovaně stoupal kouř.

Christina se nejvyšší rychlostí rozběhla. V plném tempu vběhla na prkna mola a sledovala motorové plavidlo, pomalu se vzdalující v oblacích spálené nafty. Lodník zmizel v kajutě. Ke konci mola zbývalo Christině šest metrů. Sprintovala bez jediného ohlédnutí – věděla, že má pronásledovatele za zády. Zadní obrubník člunu byl asi půldruhého metru od mola a vzdaloval se. Rachot motoru o oktávu stoupl, jak kapitán přidal plyn. Kolik je to teď? Dva a půl metru? Tři? Co na tom záleží?

Christina se v plné rychlosti soustředila na dvě věci: na poslední prkno mola a silné, mastné zábradlí člunu. Bez nejmenšího zaváhání se odrazila od okraje mola jako skokan do dálky od prkna a vznesla se do vzduchu. S pažemi nad hlavou překonala mezeru a narazila do boku plavidla. Při dopadu se odrazila a hrábla rukama po úchyty. Pravačkou na cosi narazila a vši silou zaryla nehty a prsty do hrubé sítě. Vise-la na boku loďky, nohy ponořené až k rozkroku do studené

vody přístavu táhla za sebou, horní polovinu těla přitisknout ke kovovému trupu. Ruka jí začala proklouzávat, ale to už zvedla i druhou paži a zachytila se drsného konopného lana, které sloužilo pro uvazování k molu. Chytila se pevněji a přitahovala se, kroutila se a kopala, až se jí podařilo zvednout nohu přes okraj paluby. Pak se konečně vytáhla přes zábradlí a zhroutila se na mokrou ocelovou palubu.

Bolela ji všechna žebra a v předklonu postupovala podél levoboku ke střední části plavidla. Po posádce ani vidu, ani slechu. Loď nabírala rychlost a prodírala se mezi vlnami, vítr vyvolaný jejím pohybem sílil. Christina se složila na palubu, opřela se zády o kormidelní budku a lapala po dechu. Teprve teď se odvážila ohlédnout. Dva muži stáli na molu, dohodovali se a gestikulovali. Jeden vytáhl mobil. Christina zavřela oči a přitáhla kolena k rozbolavělému hrudníku. Sáhla do zadní kapsy pro telefon. Byl mokrá a měl rozbitý displej.

„Ne!“

Navzdory Blochovu varování ho zapnula. Nic se nestalo, popraskaný displej ani nezablikal.

Poklesla na duchu. „Ach, Davide,“ zamumlala bez dechu. „Co si teď počnu?“

Oba muži na molu se za ní pořád dívali, ale zmenšovali se, jak se od nich loď vzdalovala. Christina se podívala přes oblouk přídě a za vodní masou a vlnolamy na protějším břehu spatřila bludiště městských ulic. Za nimi se umělé průplavy měnily v přirozené vodní cesty. Věčně zelené ostrovy a kroutící se průlivy. A pak najednou znala odpověď.

Přesně o tom jí vždycky říkal David.

PĚT

O devatenáct hodin později Airbus A-340 společnosti Scandinavian Airlines hladce dosedl na přistávací dráhu stockholmského letiště Arlanda a poslední desítky metrů šest a půl tisíce kilometrů dlouhé pouti ujel po zemi. Velký tryskový letoun dobrzdil na vyhrazené místo u terminálu a tři sta dvanáct cestujících zahájilo obvyklou odyseu přes nástupní rukáv a dlouhé chodby ke klikatým frontám před lidským skladištěm označeným PŘÍLETY.

Mezi nimi, stísněný uprostřed davu, kráčel vysoký a mírně neupravený muž. Byl opálený a v kondici, ale očividně unavený. Na sobě měl polokošili volně visící přes opasek zmačkaných plátěných kalhot a vypadal jako člověk vracející se ze zasloužené dovolené. Rozcuchané vlasy vybledlé sluncem přecházely na obličeji v několikadenní strniště. Tkaničky nezávaných bot se táhly po podlaze z naleštěného kamene. Všechno ostatní mezi hlavou a chodidly, unavené a pomačkané, odpovídalo nočnímu devítihodinovému letu přes Atlantik. Na první pohled další nenápadný cestující v moři jemu podobných. Ale kdyby se někdo podíval pozorněji – což ovšem nikdo neudělal –, možná by si všiml jistých

znaků, které ho vydělovaly z davu. Pohyboval se tiše a plynule, bez jediného zbytečného gesta. V jedné ruce, levé, nesl těžkou cestovní kabelu, ale bez náznaku neobratnosti či ztráty rovnováhy. Jeho krok byl lehký a kontrolovaný, dalo by se říci precizní. Muž se vyhýbal pohledu na ostatní pasažéry, ani v husté tlačenci se nikoho nedotkl ramenem. A nejvýmluvnější bylo, že se jeho oči nenápadně, ale neustále pohybovaly.

Lidská řeka se zabrzdila o zátaras v podobě přepážky celního a pasového odbavení a David Slaton trpělivě stál za padesáti ostatními v řadě pro občany nečlenských zemí EU. Po druhé od přistání zkontroloval mobil. Od Christiny pořádně. Vyvolal si na displeji zprávu z předchozího dne a hleděl na ni: Pomoc! Jediné slovo, ale při své jednoduchosti zněl vzkaz o to hlasitěji. Od té doby mu nezvedala telefon, neposlala textovou zprávu ani e-mail. Slaton si snad postě pokusil představit, co se asi mohlo stát. Napadala ho spousta katastrofických scénářů, ale všechny vycházely ze společného zdroje – někdejší život agenta Mossadu se vrátil jako bumerang. Někdo se chtěl pomstít.

Doufal, že tento den nikdy nenastane. Nepředvídatelná událost, na kterou se chtěl připravit a Christina si ji odmítala připustit. Tak jak to dělal po celou dobu transatlantického letu, i nyní se David snažil připravit si adekvátní reakci. Byl produktem výcviku a metod založených na předvídatelnosti, neboť ovládnout můžete pouze to, co je předvídatelné. Nyní se vůbec poprvé ocitl v situaci, kdy jeho snahu o hledání účinné odpovědi narušovala neschopnost plně se soustředit. Myšlenky se pořád rozbíhaly všemi směry. Neukotvené ve slovech a gestech zůstávaly nevyřčené. Už zažil, jak se jiní potýkali se stejnými komplikacemi. Pozorovatel odstřelovač-

ského týmu s vážně nemocným dítětem. Parťák při sledovačce, který procházel ošklivým rozvodovým řízením. Už dávno dospěl k názoru, že osobní problémy narušují akci *vždycky*. Tentokrát to však bylo jiné. Tentokrát to prožíval on sám na vlastní kůži.

Dostat se až sem bylo velmi jednoduché – existoval jediný možný směr postupu. *Přijed' co nejrychleji do Stockholmu*. Ale co dál? Na rozdíl od starých časů nemohl počítat se žádnou pomocí. Financování, zpravodajské porady, personál velvyslanectví, diplomatická imunita, to vše kdysi bral za samozřejmé, za věci, které někdo v kanceláři skryté hluboko v útrobách strojevy Mossadu pokaždé umožní. Ovšem teď budou s Christinou čelit hrozbám sami.

Fronta se sunula pomalu a rozdělila se na pět menších řad. Jak se Slaton blížil k vyvýšenému pódiu s přepážkou, prohlížel si imigrační úředníci, ženu středního věku, atraktivní ve stylu peroxidové blond hřívy nad brýlemi se želvovinovými obroučkami. Na prsteníku levé ruky s dokonalou manikúrou chyběl snubní prsten, uniformu na štíhlé postavě měla čistou a nažehlenou. Možná běžkyně. Všiml si opálené kůže kolem očí, jako kdyby nedávno trávila hodně času venku a nosila sluneční brýle. Pokud by měl hádat, tipoval by víkendový půlmaraton. Slatona napadlo, že už dlouho nikoho takto nehodnotil.

Přistoupil k přepážce.

„Váš pas, prosím,“ požádala úsečně.

Podal jí doklad a úřednice ho projela skenerem. Zadávala se na displej, který obsahoval spoustu informací o americkém občanovi Edmundu Deadmarshovi. Celé jméno, místo narození, věk, základní biologické údaje. Může tam být výstražné návěští? uvažoval David. Zatím ho nečekal žádný

uvítací výbor, ať už policejní, z ministerstva spravedlnosti nebo ze švédské bezpečnostní služby. Čím déle to tak zůstane, tím lépe, usoudil.

„Jak dlouho se zdržíte, pane?“ zajímala se úřednice.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!